BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIU

Anul al 57-lea
10 Pagini

EXEMPLARUL { In România 3 lei / In străinătate 6 lei

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 24.464/939

Nr. 266 Vineri 27 Septembrie 1940
10 Pagini P IIII

ABONAMENTE
IN ȚARA
Lei 200 pe 3 luni
Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80
In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE
IN ȚARĂ
pe un an la
UNIVERSUL COPIILOR
ZIARUL CĂLĂTORILOR,
VESELIA, RADIO UNIV.
și UNIV. LITERAR câte 220 lei
UNIV.-SPORT 500 lei

CELE DIN URMĂ ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar:
„UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

DIRECTOR
ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

PENTRU CEI „DE DINCOLO"

Cedând unor stăpâniri străine, o treime din teritoriul țării, sub presiunea unor determinanțe, a căror răspundere nu va întârzia, desigur, a se stabili, aceasta nu înseamnă că din ceasul evacuării am fost eliberați de orice obligațiune și de orice răspundere față de soarta fraților de sânge rămași dincolo de vitregele și vremelnicele frontiere.

Dimpotrivă, mai vârtos decât niciodată apasă pe umerii noștri sarcina de a veghea ca dreptul lor la existență, la siguranța bunurilor și libertăților primordiale să fie întru totul respectat. Toată autoritatea statului, trebue pusă în mișcare pentru apărarea existenței morale și materiale a celor peste 4 milioane de români reînstăpâniți sub alte obladuiri, precum și a celor aproape încă un milion, rămași în afară de hotarele patriei, chiar după războiul de întregire. E o datorie vajnică, dela care nu ne poate sustrage nicio piedică și nici o putere din lume.

Pace nu va fi pentru noi atâta timp cât frații noștri vor trăi cu revolverul la tâmplă, sub excitarea instinctelor asiatice deslănțuite. Pace nu va fi la hotarele strâmbe, unde rânjesc furiile ancestrale și de unde ne vin strigătele de desnădejde ale fraților trecuți din nou prin furcile martiriului.

Dreptul nostru de a ne îngriji de destinele consângenilor înstrăinați, de a păstra contactul cu ei, de a-i apăra și ajuta în conservarea și desvoltarea ființei lor etnice, trebue să rămână mereu activ și imprescriptibil.

Nu trebue să uităm că așa cum s'a făcut ruptura din trupul țării la Nord-Vest, spre unguri, unitatea fizică și economică a Transilvaniei a fost sfâșiată și odată cu ea și posibilitățile de aprovizionare a populației respective, legăturile de transport, rețeaua de credite, în fine, toate condițiunile elementare pentru întreținerea unor activități economice strict necesare. In deosebi situația materială a elementului românesc — majoritar în regiunile cedate — apare deosebit de critică, el fiind expus celei mai cumplite sărăcii, din cauza lipsei aproape totale a unor organizațiuni economice și bancare temeinice, pe care să se poată sprijini măcar un început de viață economică românească în aceste teritorii.

Dar această tragică situație nu înseamnă că trebue să ne lase impasibili pe noi toți cei rămași în hotarele și sub scutul statului român liber. Toate sforțările și toate sacrificiile trebuesc închinate asistenței morale și materiale a fraților vitregiți. Să alimentăm băncile românești rămase dincolo, cu fonduri îndestulătoare, ca să sprijine nevoile și munca productivă a elementelor românești destoinice; să sprijinim întreprinderile lor și orice inițiativă chemată să facă un pas de afirmare în viața comercială, industrială, culturală și socială a fraților noștri de dincolo de nouile hotare, să sprijinim școalele, bisericile și ziarele, chemate să întreție acolo flacăra *conștiinții și unității neamului.*

Lupta de rezistență trebue organizată fără întârziere și cu toate mijloacele ce ne stau la îndemână. Să nu uităm aportul guvernului și băncilor din Budapesta la susținerea băncilor, întreprinderilor și ziarelor maghiare din Transilvania de după unire. Inițiativa de stat și inițiativa particulară să-și dea dar mâna în această uriașe operă de salvare a românismului.

„GARDA DE FIER"

Nu se poate să nu te înfioare citirea dărilor de seamă din ziarele apărute Sâmbătă și Duminică, în cari se descriu atrocitățile fără nume la care a fost supus tineretul acestei țări în ultimii doi ani din partea conducerii tâlhărești, care se instalase la cârma nenorocitului nostru stat.

Prevăzusem de mult, că măsurile ce se luau contra tineretului vor avea consecințe dezastroase, dar nu ne putea trece prin minte — cum nu ar fi putut trece nimănui — că într'un secol ca cel în care trăim, să se fi putut găsi cârmuitori cari să întreacă în ferocitate și animalele sălbatice.

Am atras atenția la timp, asupra greșelilor ce se comiteau în diferite direcții, dar mai ales, în ce privește „Garda de Fier", dar n'am fost ascultați.

Reproducem, cu titlul de document, articolul directorului nostru, d. Stelian Popescu, publicat în „Universul" din 12 Decembrie 1933, cu titlul „Garda de Fier".

Din el oricine poate vedea și azi că, dacă se da atenția cuvenită scrisului acelora, cari nu urmăreau nici un interes personal, ci numai binele general, nu s'ar fi înregistrat în țara noastră orori, cari vor fi o pată veșnică pentru vremea în cari au fost comise.

Iată articolul:

„A existat în țară, până eri, o organizație politică denumită „Garda de Fier". Ea a fost disolvată printr'un jurnal al consiliului de miniștri, iar unii din membrii sau conducătorii ei, arestați.

Această organizație politică s'a născut, — spre diferență de celelalte fronturi politice ce s'au ivit în țara noastră după război, — ca o reacțiune contra incapacității, greșelilor și exceselor de tot felul, săvârșite de unele din guvernele cari s'au succedat la conducerea statului.

Doctrina „Gărzii de Fier", ca partid politic, nu prea este cunoscută, — căci n'a avut cine s'o definească, — conducătorii ei de până acum fiind tineri, de multe ori neajunși măcar la majorat, sau tineri fără experiență politică, și uneori nemulțumiții din celelalte partide, cari, atrași de curentul favorabil, creat în jurul fățetei naționaliste, sub care se prezenta acest partid publicului românesc, căutau o situație.

Nu vom insista asupra acestor din urmă partizani; este un vechi obiceiu al politicianismului și care totdeauna a făcut rău partidelor în cari s'a adăpostit. Dar nu putem să tăgăduim influența bună pe care a avut-o potențiarea ideei naționaliste asupra opiniei publice otrăvită de presa internaționalistă, atât de răspândită conștient sau inconștient în țara noastră.

Necunoscând până acum în deajuns toate motivele, cari au dus la disolvarea acestei organizații politice, — căci scurta motivare a jurnalului consiliului de miniștri nu este suficientă, — noi socotim ca foarte gravă această măsură drastică exercitată numai contra acelora cari predicau un naționalism intransigent.

Pentru edificarea opiniei publice, acele motive trebuesc date cât mai repede pe față.

Sunt atâtea curente periculoase cari se vântură azi dela un capăt la altul al țării, sunt oameni politici, declasați, bine înțeles, cari predică idei ce sapă la temelia statului, sunt străini, aciuiați aci fără nici-un rost și te miri din care parte a lumii — și cu toate astea contra lor nu s'a luat nici-o măsură.

Când se răspândesc în țară manifeste, cari predică oamenilor naivi nerespectarea angajamentelor, cari spun că se vor înființa sucursale ale Băncii Naționale în fiecare sat, ori depozite de mașini, de unde țăranii să poată lua cât vor, nu sunt oare autorii acestor teorii tot atât de periculoși cât și copiii naivi ai „Gărzei de Fier"? De ce contra acelora nu se ia nici-o măsură?

Noi nu luăm în brațe pe nimeni. Avem o linie de conduită bine definită.

Am sprijinit totdeauna ordinea și ideea națională, născută din concepția, că toți fiii acestei țări, dacă lucrează pentru prosperitatea și întărirea patriei române, au dreptul la protecția legilor.

Suntem amenințați din toate părțile; avem dușmani și în afară și înăuntru, dar mai ales înnăuntrul granițelor noastre. Dacă este vorba să se ia măsuri de siguranță, ele trebuesc luate contra tuturor celor răi, nu numai contra unora. Un naționalism, chiar intransigent, dacă la baza lui nu sunt alte calcule sau influențe oculte, nouă nu ni se pare periculos, ci, din contră, ne apare ca o necesitate de prim ordin, pentru consolidarea statului.

O măsură greșită sau pripită, căutând să suprime o idee sau un curent politic cinstit, nu poate duce la un rezultat bun. Mai curând sau mai târziu, adevărul își face loc și dacă la baza organizației „Garda de Fier" este adevărul naționalist cinstit, cu toată insuficiența reprezentanților lui de azi, și cu toate măsurile luate contra lui, el nu va întârzia să triumfe, căci prea a fost mult timp și de oricine pălmuit sentimentul național în țara noastră.

Vom trăi și vom vedea.

12 Decembrie 1933.

STELIAN POPESCU"

N. R. *In numărul de mâine: „Se caută țapi ispășitori".*

IN AUDIENȚĂ LA FUEHRER

Generalul Teruzzi, ministrul coloniilor italiene, în audiență la Fuehrerul-cancelar cu prilejul vizitei în Germania

PENTRU JUDECATA OPINIEI PUBLICE

PREFAȚĂ LA PLANUL GENERAL DE REORGANIZARE A ARMATEI

SERVITUȚILE ARMATEI *)

(CONTINUARE)

ORDONANȚELE

Avem aproximativ 20.000 de ordonanțe legale. In această fabuloasă cifră nu intră soldații dela caii ofițerilor; șoferii; conducătorii dela numeroasele trăsuri și ajutorii lor totdeauna de rigoare; ordonanțele pe cari le iau plotonierii; abuzurile, care sunt foarte numeroase; numeroasele schimbări de ordonanțe cari au loc, de mai multe ori în cursul anului și nici suprapunerile de ordonanțe cari au loc în perioade premergătoare liberării contingentului.

Pentru a vedea cât apasă ordonanțele și serviciile asupra efectivelor întreținute din bugetul Ministerului Apărării Naționale să examinăm chestiunea numai la armata de uscat (fără grăniceri și jandarmi), aeronautică și marină.

Luăm numai cifra lor legală: 17.200.

Singură reprezintă 10% din efectivul întregei armate în perioada maximală și 31% în perioada minimală.

Dacă acum se judecă situația pe care o creiază această stare în paralel cu aceea creiată de soldații — cari de fapt sunt tot servitori — absorbiți de serviciile armatei și ale corpurilor, servicii care se ridică în perioada maximală la 14% și în cea minimală la 41%, ajungem la fantastica constatare că în prima perioadă 24% și în cea de a doua perioadă 72% din armată se întrebuințează în serviciile personale și în serviciile armatei.

Aceasta însemnează, nici mai mult nici mai puțin, că suntem o armată de ordonanțe.

Din această cauză s'au răsturnat și în această privință rolurile.

Armata noastră, acela care cu adevărat face un serviciu util fiindcă se instruește a rămas în minoritate iar serviciile ei s'au transformat în majoritate.

La noi armata este astăzi de fapt în serviciul serviciilor, iar nu serviciile în serviciul armatei.

Intr'adevăr pe când la noi serviciile și ordonanțele reprezintă peste 24% numai 4½ luni pe an (perioada maximală) și 72% în restul timpului, din globalul efectivelor întreținute sub drapel, la alții serviciile variază, în tot timpul anului de instrucție, între 18—25%.

Starea aceasta din timp de pace a avut o nefastă influență, după cum era fatal, și asupra compunerii pe care o va avea armata la mobilizare.

In această armată pe care o vom mobiliza, serviciile înghit 60% din totalul efectivelor mobilizate — cifre găsite la venirea mea în capul instituției.

Pe când acesta este spectacolul pe care-l dăm noi și în această privință, ce constatăm la alții?

Ei bine constatăm că:

— In Polonia ofițerii sunt mai puțin plătiți ca ai noștri, indexul de viață acolo este mai ridicat ca la noi, avantajele acordate ofițerilor sunt mai puține și totuși ofițerii polonezi nu au ordonanțe.

— La Cehoslovaci situația se prezintă ca și în Polonia.

— In Franța nu au drept la ordonanțe decât ofițerii cu drept la cal și serviciul lor de ordonanță este îndeplinit de același soldat care le îngrijește și calul

Iată ce fac alții.

Să vedem acum atât latura financiară cât și aceia a repercusiunii pe care o are această chestiune asupra pregătirii noastre de războiu.

Ordonanțele noastre costă pe stat peste 188.000.000 pe an, ceeace în zece ani face 1.880.000.000 lei. Este suma cu care am fi putut rege-nera munițiile sau moderniza armamentul nostru.

Iar sub raportul pregătirii de războiu este de remarcat că 20.000 de ordonanțe reprezintă tot atâția soldați superficial sau chiar total neinstruiți. In consecință în compunerea armatei mobilizată de mâine vor intra alți 300.000 soldați nepregătiți.

Adăogând la această cifră pe aceia pe care o dau oamenii dela servicii (250-300.000) și pe aceia pe care o reprezintă jandarmii și grănicerii vrem armatei, ajungem la constatarea că 50% din armata cu care vom înfrunta grozăviile războiului de mâine va fi sub raportul bunei pregătiri ceeace am arătat că poate fi.

Se va putea apăra în astfel de condiții, cel puțin onorabil frontierele? Cine ar putea avea cutezanța să o afirme și să-și la conștient și răspunderea?

Ce este de făcut?

Desigur că între cele două extreme, abuzul scandalos dela noi și sobrietatea altora, se poate găsi o măsură medie. Cunoscând patriotismul și disciplina ofițerilor noștri, sunt sigur că ei vor consimți fără ezitare la abandonarea unui drept câștigat, dacă li se va arăta atât situația cât și consecințele ei.

Lăsând o singură ordonanță la toți ofițerii însurați, indiferent de grad, și dând ofițerilor neînsurați dreptul de a folosi, în afara programului de instrucție un soldat din unitatea lor, se va putea realiza anual o economie de 150—180.000.000 lei.

MINORITARII

Am instruit, în ultimii zece ani, aproape 400.000 de minoritari.

Prin acest sistem am făcut o armată inamicilor noștri.

Informațiuni verificate au stabilit că Ungurii contează, în carnetele de mobilizare ale unităților lor dela Est de Tisa, pe ungurii instruiți de noi, pe care speră desigur să-i primească și înarmați.

Este probabil că aceleași speranțe și calcule le nutresc și le

(Continuare în pag. 2-a)

ITALIA ȘI PROBLEMA UNITĂȚII NOASTRE NAȚIONALE

In jurul declarațiilor Ducelui

Ziarele noastre au reprodus eri declarațiile pe care le-a făcut Ducele, în ziua de 15 Septembrie 1926, cu privire la legăturile de rasă și istorice italo-române din trecut. In împrejurările de astăzi, ele prezintă un interes de ordin istoric și principial etnic. Conducătorul guvernului fascist a spus atunci:

„Și Italia e mândră să aducă aminte că și pe timpul creerii risorgimentului său și-a îndreptat gândul spre soarta națiunii române, a cărei renaștere, aproape contimporană, se făuria.

Ultimul mare război, așezând România în flanc cu Italia, a pecetluit și mai mult amiciția lor".

In adevăr, pe timpul creerii risorgimentului în Italia, cei mai calificați dectrinari și apostoli ai naționalismului și latinității, Pasquale Mancini, Giuseppe Manzini, Tenenzio Mammiani, Luigi Palma, Cavour, Giuseppe Garibaldi, G. Ruscalla și alte personalități italiene au sprijinit cu entuziasm ideia unirii tuturor Românilor.

Cu prilejul călătoriei domnitorului Carol, la Viena, în 1869, profesorul Pasquale Mancini, doctrinarul principiului naționalităților, care se afla și el în capitala Austriei, a avut o interesantă întrevedere cu suveranul României. Mancini a declarat că poporul italian, partizan convins al principiului naționalităților, consideră anexarea Transilvaniei de Ungaria, — ce se efectuase cu doi ani mai înainte, — ca un act de injustiție față de poporul român și de cel italian.

Mancini a făcut atunci domnitorului Carol o profeție privitoare la renașterea României, prin îndeplinirea unității sale naționale, pe care o găsim formulată în prefața scrisă de profesorul B. E. Maineri, poemului lui Severino Attily „Alla Romania", dedicat „nobilei națiuni române" și tipărit la Roma în 1883 („La Romania ha in Italia molte simpatie, e noi vediamo con piacere i contrassegni di si fortunato risorgimento".

In aceeaș prefață, profesorul

(Continuare în pag. 2-a)

DESCHIDEREA ȘCOLILOR

Ministerul educației naționale, cultelor și artelor comunică:

Deschiderea școlilor de toate gradele se va face irevocabil în dimineața zilei de 1 Octombrie cor.

Elevii refugiați vor fi scutiți provizoriu de taxe.

DESFIINȚAREA CLASEI DE BACALAUREAT

Ministerul educației, cultelor și artelor a desființat clasa de bacalaureat revenindu-se, astfel, la clasa VIII-a, după vechea programă.

D. COLONEL M. RIMNICEANU A FOST NUMIT MAREȘAL AL CURȚII REGALE

Cu înalta aprobare a Majestății Sale Regelui, colonelul M. Rimniceanu, șeful Casei Militare a Majestății Sale, se numește Mareșal al Curții Regale, pe data de 24 Septembrie 1940.

INTREAGA ACTIVITATE A JANDARMULUI TREBUE SĂ FIE BAZATĂ NUMAI PE MUNCĂ, LEGALITATE, DREPTATE, CINSTE ȘI OMENIE

COMUNICATUL PREȘEDINȚIEI CONSILIULUI DE MINIȘTRI

Președinția Consiliului de miniștri comunică:

In împrejurările excepționale prin care trece țara și eforturile supraomenești ce se fac de conducători pentru redresarea ei, Jandarmeria trebue să se încadreze în noua viață morală a Statului.

Jandarmul de mâine nu se mai poate prezenta sub aspectul polițistului impilator, odios și vicios.

Jandarmul deține un rol important în structura Statului și reprezintă ideia de autoritate în gradul cel mai înalt.

Din aceasta rezultă însă și obligațiunea, ca întreaga sa activitate să fie bazată numai pe muncă, legalitate, dreptate, cinste și omenie.

In executarea atribuțiunilor sale, ca și în viața sa particulară jandarmul trebue să fie un exemplu de demnitate și virtute față de cetățenii în mijlocul cărora trăește.

Jandarmul trebue să se poarte, în raporturile sale de serviciu, cu omul cel mai umil așa cum se poartă cu omul cel mai puternic.

Blândețea sa trebue să fie cu atât mai mare cu cât omul este mai nenorocit.

Delicventul nu trebue să fie maltratat. Justiția singură pedepsește.

Nici un jandarm nu poate cere nimic dela nimeni.

Cetățeanul trebue să știe că găsește în jandarm un sprijin și un factor de legalitate.

Răutatea și ura, abuzul și necinstea, violența, insulta, trebue să înceteze imediat.

Asemenea deprinderi trebue să rămână în domeniul trecutului.

Cine încearcă să le mai practice, va plăti această neascultare și nu are ce căuta în rândurile slujbașilor Țării.

RĂSPUNSUL D-LUI G-RAL ANTONESCU LA CEREREA DE DEMISIE A D-LUI GENERAL MODREANU

La cererea de demisie ce d. general Modreanu Rodrig a înaintat pe ziua de 16 Septembrie 1940, Președintele consiliului, d. general Antonescu, conducătorul statului, a binevoit a răspunde următoarele:

Domnule General,

Luând cunoștință de motivele invocate, am aprobat demisia dv. din funcția de prefect al Poliției Capitalei.

Pentru serviciile aduse în postul de mare răspundere ce v'a fost încredințat, vă rog să primiți mulțumirile mele.

Conducătorul Statului,
General ANTONESCU

NOAPTEA LA BERLIN

Focul tunurilor antiaeriene din Berlin împotriva avioanelor britanice

IN CORPUL ZIARULUI:

AMĂNUNTE ASUPRA AGRESIUNII BRITANICE DELA DAKAR

COMENTARII IN LEGĂTURĂ CU CONVORBIRILE ITALO-GERMANE

*) In numărul de ieri, dintr'o eroare de tipar, a apărut SERVICIILE ARMATEI, în loc de SERVITUȚILE ARMATEI.

Tușnad-Băi